Suojeluskuntalainen

Sunnuntaina 28 huhtikuuta 1918

N:o 5 | Lehti jaetaan ilmaiseksi joka sunnuntaiksi asiamiesten kautta | Toimittaja: Otto Karnisalo

4 Pääsiäisen jälk. sunnuntaina.

Henkiyhteys.

Teille on hyödyksi, että minä menen pois. Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän luoksenne; mutta jos menen, lähetän hänet luoksenne. Joh. 16: 7.

Helluntai on tulossa, ja tämä sana on jo kuin alkusoittoa Helluntain juhla-aiheelle.

Jeesus oli lähtemässä pois opetuslastensa luota. Tästä he olivat murheissaan. Mutta Jeesus ilmoittaa poislähtönsä olevan heille hyödyksi. Wasta korotettuna hän niin. woi lähettää heille Hengen, joka on asettuva heihin heidän jatkuvana Puolustajanaan. Niin kauan kuin Jeesus oli maan päällä, oli heidän yhteytensä hänen kanssaan ainoastansa ulkonaista laatua. Kun hän oli heidän luonaan, oli yhteyttä olemassa, mutta kun hän oli poissa, lakkasi se. He eiwät silloin woineet puhutella häntä, eikä seurustella hänen kanssaan. Tuo on warsin waillinaista yhteyttä, joka on riippuwa ulkonaisesta, aistillisesti huomattawasta läsnäolosta. Pakanan kuwittelema yhteys jumalansa kanssa on tuota alhaista laatua. Sentähden hän tekee itselleen käsin pideltäwän kuwan jumalastaan.

Ihminen kaipaa kuitenkin sywempää, keskeyttämätöntä yhteyttä Jumalan kanssa, toisin sanoen henkiyhteyttä. Jeesuksen lähettämä Helluntaihenki on Jumalan Henki. Kun opetuslapsi saa tämän Hengen, syntyy todellinen yhteys Jumalan kanssa, yhteys, joka ei ole aistimien wälittämä. Ja tuo Henki waikuttaa hänessä lapseuden Henkenä, niin että hän aiwan luonteenomaisesti puhuttelee häntä aina läsnäolewaa Jumalaa Isänään, joka Jeesuksen kautta on sowitettu. Tuolla tapaa tuo Henki toimii opetuslapsessa hänen ainaisena puolustajanaan. Ylösnousemisen ja Hengen wuodattamisen wälisenä aikana tuli opetuslasten oppia luottamaan Jeesuksen näkymättömään läsnäoloon, samoin kuin meidänkin niinä aikoina, jolloin menetämme hänen läsnäolonsa suloiset tuntemukset. On opittawa kaipaamaan henkiyhteyttä.

Siweellinen suuttumus ja intohimoinen kiihtymys.

Kaikista sodista owat turmiollisimmat weljessodat. Muukalaiswiholliset woidaan saada rajojen taakse, mutta kansalaiswihollisset jääwät maahan. Se että suuri osa heidän miehistään kaatuu sodassa ja menettää henkensä laillisen tuomion nojalla, ei wielä merkitse sitä, että nyt muka heistä on päästy. Miehiä woidaan tappaa, mutta ei aatteita. Niinikään woidaan ihmisiä wangita, mutta ei heidän ajatuksiaan. Sitä paitsi jääwät jälelle henkensä menettäneiden omaiset, joitten elämänsuuntaan mykyiset tapahtumat waikuttawat ratkaisewasti. On tuhansittain kaswawia lapsia, joihin oikein on juurrutettu leppymätöntä wihaa meitä wastaan. Ja onpa niitäkin, joita kuolewa isä on wammottamalla welwoittanut kostoon.

Nämä owat tosiasioita, joita ei taistelun tuoksinassakaan saa unohtaa. Meidän on sodan jälkeen lähdettäwä uudelleen elämään yhdessä tällaisten kansalaisten kanssa. Kyllä me ymmärrämme, että teidän, rintamalla olewien, kiusaus antautua wäärien waikuttimien alaisiksi, on suuri, mutta itsenne takia ja kansaparan takia, pitäkää silmällä ei ainoastansa wastassanne olewaa wihollista, waan myöskin omassa rinnassanne nousewaa. Kahta tarpeellisempi on tällainen waroitus meille selkäpuolella olewille, jotka olemme waaralle wielä alttiimmat, kun ei meillä ole täysi tosi edessä siinä määrin kuin teillä, rintamalla olewilla.

Turhaa on kieltää, että sotaa woitaisiin käydä ilman kaikkea wihaa. Mutta on ero wihan ja wihan wälillä. Sellainen löperömäinen isä, joka ei koskaan osaa wihastua lapsensa kelwottomuudesta, ei ymmärrä asemaansa. Samoin on opettajan laita oppilaisiinsa nähden. Mutta kun isän oma sisu nousee, ja hän wihan kiukussa lyö lastaan säestäen lyöntiään tuolla tawallisella: „kyllä minä sinua opetan“, silloin särkyy jotain lapsen suhteessa isään. Sen sijaan oikean kaswattajan suuttumus ei wieroita kaswatettawaa hänestä. Tämänsuuntaiset seikat uusiintuwat sodankäynnissäkin.

Maan kawaltäminen on jotakin niin katalaa,

että kaikissa tunnon kansalaisissa täytyy tapahtua nousu tätä wastaan. Mielipaha ja woiwotteleminen ei tässä riitä, waan kyllä täytyy koko olentoni sisintä myöten asettua tuollaista kataluutta wastaan. Tätä mielentilaa woidaan sopiwasti sanoa siweelliseksi suuttumukseksi. Tämä on kaikki niinkuin olla pitää, kun tuota suuttumusta seuraawat wastaawat teot. Tuollainen mielentila kokonaisessa kansassa tai sen waltawassa osassa kokoaa ja tehostaa yhteiskunnassa löytywät paremmat waistot. Se rakentaa ihmisyyttä sodankäyminkin uhalla.

Wastainen historia warmaankaan ei woine kieltää, etteikö Walkoisen Suomen nousu suurin piirtein katsottuna tapahtunut siweellisen suuttumuksen merkeissä. Woiko se antaa sen todistuksen, että tämä yksin oli jatkuwanakin kannustajana loppuun asti, riippuu siitä, missä määrin Walkoisen Suomen soturit niin rintamalla kuin selkäpuolella woiwat pitää tunteitaan kurissa. Jalossa tarkoituksessa alkanut 30-wuotinen sotakin muuttui lopulta molemminpuoliseksi häwityssodaksi, jossa wähän enää muistettiin, mitä warten sotaan oli ryhdytty. Samoin on niin monessa muussa hywässä tarkoituksessa alotetussa sodassa käynyt. Sodalla on, siitä huolimatta että se kaswattaa paljon isänmaallista uhrautuwaisuutta, aina myöskin raaistawa waikutus. Se niin helposti herättää alempia waistojamme. Ennenkuin huomataankaan, ei siweellisestä suuttumuksesta enää ole jälkiäkään, waan owat kiihtyneet intohimot täydessä woimassaan. Jos näin täwisi walkoisten puolella, olisi se suurin onnettomuus, mikä Suomelle woisi tapahtua.

Tuollainen kiihtymys panee nim. huonommat waistot liikkeelle, kokoaa ne ja häwittää ihmisyyden, repii sodan woitot ja edistää sitä joukkomielialaa, jota Raamattu sanoo pedoksi. Jotta wastustajaimme puolelta on tehty kaikki woitawa juuri tuollaisen kiihtymyksen aikaansaamiseksi, on tunnettu asia. Jos wielä meidänkin puoleltamme pääsee waikuttamaan samansuuntainen mielentila, silloin isketään yhteiskuntaruumiiseen parantumattomia haawoja. Ei woi sitten sodan jälkeen olla puhettakaan rauhallisesta yhteistoiminnasta, ja kuitenkin on yhdessä elettäwä.

Aiwan toisin on siweellisen suuttumuksen laita. Siinä eiwät ole itsekkäät pyyteet kannustamassa, waan omaa woittoa pyytämätön kiiwaus oikeuden puolesta. Se walmistaa hywää pohjaa rauhanaikaiselle työlle, ilmeten silloin jatkuwana wastawaikutuksena kaikelle halpamaisuudelle ja erikoispyyteitten tawoittelulle. Sellaisella pohjalla tapahtuwaan työhön woidaan saada mukaan wastustajamme paremmat ainekset, ja siten woidaan muodostaa tukewa rintama kaikkia erikoispyyteitä wastaan. Tämä mieliala täydentää asewoiton, kun taas intohimoinen kiihtymys särkee sen hedelmät. Edellinen rakentaa, jälkimäinen häwittää.

Siltasaarelaiset tekiwät aikanaan sen wirheen, että niin ahkeraan pitiwät huolta yllyttelystä wastapuolueita wastaan, että omien joukkojen hoito tuli laiminlyödyksi. Kun sitten tuli näkywiin, että yllyttely oli kantanut liiankin runsaita hedelmiä, ei enää woitu hillitä intohimoja, jos olisi tahdottukin. Meidän on nyt warottawa, ettemme tee kuin he. Omassa keskuudessamme on pantawa toimeen woimakas wastawaikutus kaikkea itsessämme nousewaa halpamaisuutta wastaan. Kunkin on tehtäwä se lähimmä omassa itsessään, mutta myöskin toweripiirissä. Sitä meidän ei tarwitse pelätä, että tunnustuksistamme wastapuolikin saa wettä myllylleen. Päinwastoin täytyy meidän woida antaa heille hywää esimerkkiä rohkeudestamme itseämme wastaan ja wastata heidän ilkkumiseensa: „tehkää tekin samoin omille joukoillenne, niin kyllä hywä tulee". Tämmöinen awomielisyys omien wikojen paljastamisessa ja poispanemisessa ei heikonna meitä, waan on woittamattomuutemme ensimäisenä edellytyksenä. Emme ole wirheettömiä, mutta me tahdomme taistella wirheitämme wastaan.

Kaiken sankariuden ensimäisenä edellytyksenä on itsensä hillitseminen.

„Suojeluskuntalainen" tarkoittaa taistelua kodin, maan ja oikeuden puolesta lopulliseen woittoon asti. Asewoitto on kyllä sellaisen woiton ensimäisenä edellytyksenä. Mutta warsinainen woitto on saawutettu wasta silloin, kun nykyiset wastustajatkin owat woitetut kodin, maan ja oikeuden puolelle.

„Suojeluskuntalaista" ei lähetetä yksitellen, jonka takia olisi suotawaa, että sen lukijat hankkisiwat paikkakunnalleen asiamiehen sen jakamista warten. Lehti ei maksa mitään, eikä lähetyskään, jos se tilataan paikkakunnan esikunnalle, muutoin welotaan paitsi postietuantimaksua lähetyskuluja 200 kappaleelta 60 pn, 500:lta 1: — ja sitten 40 pn jokaiselta 250:ltä kappaleelta.

Kaikki „Suojeluskuntalaista" koskeva kirjeenwaihto on tapahtuwa osotteella: **Suomen Kirkon Sisälähetysseura, Sortawala.**

Sortawala 1918
Suomen Kirkon Sisälähetysseuran Kirjapaino.